

Penguenin Kayıp Ay'ı

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Kayıp Ay'ı

Ebru Mina TOMURCUK

Pip, tüylü gri kafalı ve minik turuncu gagalı küçük bir penguen yavrusuydu. Annesinin ona ördüğü küçük kırmızı bir atkı takıyordu. Her gece Pip buzun kenarına yürür ve gece gökyüzüne bakardı. Ayı her şeyden çok severdi. Büyük, yuvarlak ve gümüş rengiydi ve içini ısıtırdı.

Pip'in annesi onu mağaradan izliyordu. Omuzlarında yumuşak bir yosun şalı vardı. "Yatma vakti, küçüğüm," diye seslendi. Ama Pip biraz daha kalıp ayı izlemek istedi. "Sadece bir dakika daha," diye yalvardı. Ay o kadar parlaktı ki karı mavi ve gümüş rengine boyuyordu. Pip onun ışığı altında mutlu ve güvende hissediyordu.

Bir gece Pip garip bir şey fark etti. Ay artık tam yuvarlak değildi. Bir ısıruk alınmış büyük gümüş bir kurabiyeye benziyordu. "Anne, ay nereye gitti?" diye sordu, kocaman yuvarlak gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Annesi nazikçe gülümsedi. "Ay bazen şekil değiştirir," dedi. "Buna evre denir. Ama endişelenme, her zaman geri gelir."

Pip pek emin değildi. Ne olacağını görmek için her gece ayı izlemeye karar verdi. Bazı geceler yuvarlaktı, bazı geceler yarımdı ve bazı geceler sadece ince bir dilimdi. Pip kafası karışmış hissediyordu. "Neden sürekli değişiyor?" diye merak etti. Ayın aynı kalmasını diledi. Ama ay değişmeye devam etti ve Pip izlemeye devam etti.

Sonra bir gece gökyüzü kalın, gri bulutlarla kaplandı. Pip bekledi ve bekledi, ama ay görünmedi. "Ay gitti!" diye ağladı. "Sonsuza dek gitti!" Karnında soğuk, korkutucu bir his hissetti. Annesine koştu ve yüzünü onun yumuşak tüyelerine gömdü. "Ya bir daha hiç geri gelmezse?" diye fısıldadı.

Annesi yüzgeçlerini Pip'e doladı. "Ay gitmedi, küçüğüm," dedi. "Sadece bulutlar onu saklıyor. Ama daha fazlasını öğrenmek istersen, yardımcı olabilecek bilge bir kuş var. Adı Nimbus. O bir petrel ve gece gökyüzü hakkında her şeyi bilir." Pip başını kaldırdı. "Benimle gelir misin?" Annesi başını salladı. "Elbette."

Annesi Pip'i Nimbus'un sık sık dinlendiđi kayalık buruna götürdü. Nimbus uzun, geniş kanatlı ve beyaz alınlı bir deniz kuşuydu. Bir bacađına ince, örgülü bir ot ipi bağlanmıştı. Koyu renkli gözleri sakin ve nazikti. "Merhaba, küçük penguin," dedi Nimbus. "Ay hakkında endişelendiđini duydum." Pip utangaç bir şekilde başını salladı.

Nimbus kanatlarını açtı ve gökyüzünü işaret etti. "Bulutlar kalın bir battaniye gibidir," diye açıkladı. "Ayı bir süre örterler, ama ay hâlâ onların arkasındadır. Aslında hiç gitmez." Pip yukarı baktı. Bulutlar yavaşça hareket ediyordu. "Yani ay sadece saklanıyor mu?" diye sordu. "Aynen öyle," dedi Nimbus. "Yakında tekrar parlayacak."

Pip biraz daha iyi hissetti, ama hâlâ soruları vardı. "Ay neden şekil değiştiriyor?" diye sordu. Nimbus gülümsedi. "Buna evre denir. Ay Dünya'nın etrafında döner ve biz onun güneş tarafından aydınlatılan farklı kısımlarını görürüz. Bazen yuvarlak görünür, bazen yarım, bazen ince bir kavis. Gökyüzünde bir dans gibidir." Pip'in gözleri büyüdü. "Bir dans mı?"

Nimbus başını salladı. "Evet, yavaş ve güzel bir dans. Ve bulutlar açılıp kapanan perdeler gibidir. Bazen ayı saklarlar, ama her zaman yollarına devam ederler." Pip tekrar gökyüzüne baktı. Bulutlar şimdi daha inceydi. Arkalarında yumuşak bir gümüş parıltı belirdi. "Bu ay mı?" diye fısıldadı Pip. "Evet," dedi Nimbus. "Gözetliyor."

Pip bulutların dağılmasını izledi. Ay göründü, büyük, parlak ve yuvarlak. Öncekinden bile daha güzeldi. "Geri döndü!" diye bağırdı Pip. Göğsünde sıcak, cesur bir his hissetti. "Korkmuştum," dedi, "ama şimdi anlıyorum. Ay sadece saklanıyordu." Nimbus başını salladı. "Anlamak cesur hissetmemize yardımcı olur."

Pip Nimbus'a döndü. "Açıkladığın için teşekkür ederim," dedi. "Artık korkmuyorum." Nimbus nazikçe başını salladı. "Rica ederim, küçüğüm. Gökyüzünü izlemeye devam et. Sırlarını öğreneceksin." Annesi Pip'e sıkıca sarıldı. "Meraklı olduğun için seninle gurur duyuyorum," dedi. Pip gülümsedi. O da kendisiyle gurur duyuyordu.

O geceden sonra Pip her fırsatta gece gökyüzünü izledi. Ayın ne zaman yuvarlak, ne zaman ince bir dilim olacağını anlamayı öğrendi. Bulutların gelip gittiğini öğrendi. Ve ay saklansa bile hâlâ orada olduğunu öğrendi. Bulutlu gecelerde bile cesur hissediyordu. Gökyüzü artık onun arkadaşıydı.

Bir akşam annesi Pip'i diğ er penguen yavrularına hikaye anlatırken buldu. "Ve sonra ay bulutların arkasından gör nd ," dedi, "ve ben hi  korkmadım!" Yavrular kocaman g zlerle dinlediler. Annesi g l msedi. "Artık bilge bir k    k penguensin," dedi. Pip g  s n  kabarttı. "Nimbus bana   ğretti," dedi. "Ve ben de cesur olmayı kendime   ğrettim."

Pip hâlâ ayı her şeyden çok seviyordu. Ama artık tüm gece gökyüzünü de seviyordu. Yıldızları, bulutları ve ayın yavaş dansını seviyordu. Bir şeyler saklı olsa bile geri gelebileceğini biliyordu. Ve anlamının korkusunu erittiğini biliyordu. Bu onu cesur ve mutlu hissettiriyordu.

Ve böylece her gece Pip buzun kenarına yürür ve yukarı bakardı. Bazen ay parlaktı, bazen saklıydı. Ama Pip her zaman gülümserdi. Ayın orada, gökyüzünde dans ettiğini biliyordu. Ve cesur olduğunu biliyordu. Kırmızı atkısını sıkıca çekti ve fısıldadı: "İyi geceler ay. Yarın görüşürüz."